

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 9.

Den 1. Februar 1859.

Priis: 6 Sk. pr. Exp

Den mosaiske, den christne og de sidste Dages Huusholdning.

(Fra „the Millennial Star“)

I) Den mosaiske Huusholdning.

Hvor mærkværdig er ikke det Folks Historie, til hvilket Gud gav sine Abenbarker, formedelst et af ham autoriseret Prestedomme i Huusholdningen i Mose Dage! Til een Tid vare de en omflakkende Skare, som formedelst den guddommelige Magt, der ledsgagede dem, sik Nationerne til at sjælve ved deres Nærværelse; til en anden Tid see vi dem bosatte i et frugtbart Land, hvor Afsigelse fra Guds Love svækkede deres fortrinlige Egenstaber, indtil afgudisse Stammer bragte dem i fornærende Slaveri. Alter reiste de sig, naar de omvendte sig til Herren, formedelst Ketsfærdighedens Magt, og deres Kraft folted vidt og bredt, indtil de alter igjen syndede, blev underkuede, opbrudte, bortførte i Fangenstab og adsplittede. Da de alter blev samlede, bestræbte de sig for at tilbagevinde deres tabte Storhed og kæmpede af alle Kræfter mod deres Hjender; men naar de for en Tid triumpherede over dem, blev de høvmodige, for siden stærke paamly at blive underlastede en stærkere

Magt, og tilsidst fortrængte og adsprede over hele Jorden, til Haan og Spot for alle Nationer.

Til een Tid vare de velsignede med det usatteerlige Privilegium at staae i umiddelbart Samqvem med den Almægtige, men efterhaanden berovede de sig selv deres himmelste Gaver. De vilde efterligne de tilstodende Folkestammer, og onskede at faae en Konge, men da de sik een, unddrog Jacobs nægtige Gud dem Abenhærelsens Lys, fordi den Enne efter den Anden overtraadte hans Love, og derved berovede sig deres Velsignelser. Urim og Thummim fratoges dem, Templet edelades, Pagtens Ark, hvis Cherubim med udbræde Vinger var et Symbol paa Guds beskyttende Haand, der var udrakt over Folket, blev taget fra dem, og tilsidst forstummede Prophetiens advarende Rosst, og de blev indhylsede i et tykt, uigjennemtrængeligt, aandeligt Mørke.

Hjulpe for en Tid efter deres Tilbagevenden fra det babyloniske Fangenstab

af Mederne og Perserne, stode de disse deres synkende Venner trolden bi, og havde der ved nær pådraget sig den macedoniske Konge Aleganders Fortornelse; men ved en kort Tid at vandre i Lydighed mod Herren, frelses de paa en miraculos Maade af Forsyhet, saa at de som en Nation betragtet nod Macedoniens Beskyttelse.

Antiochus af Syrien var den næste, som rettede sine Vaaben mod den, nedrev deres Altere, myrdede deres Prester og besmittede „Helligdommen,” indtil han blev slagen og fordrevet af Macabæerne, som, for at bevare Skinnet af Uafhængighed i Nationens Dine, sluttede sig til Romerne, hvis Statholdere styrede Landet.

Berdens Udseende ved Messias første Komme var forresten meget besynderlig. Romerne havde erobret hele den dengang befjendte Verden, og Jordens Nationer vare enten deres Undergivne eller deres Bunde-fvandte. Augustus havde vadet til Thronen gjennem Strømme af Blod, men efter at have slaet sine Modstandere Lepidus og Antonius sidste Gang, regerede han med saa megen Forstand, at Freden blev almindelig herskende over det Hele.

Palæstina eller Jodeland var Skuepladsen for religiøse Stridigheder. Berovede Abenbaringens og Prophetiens Gaver, sogte Menneskene selv at tiltage sig den Rettighed at føre Menneskeslægten ind paa Livets Vej; men da de manglede den

Mlyndighed, som Gud alene kan give, bevirkede det kun Uenighed og stridende Meninger. Jødedommens gamle Enighed var tilintetgjort, og den ene Sect stred imod den anden om Vorrange. Pharisæere, Sadduceere, Essæere, Therapeutere, Hero-dianere og en Mængde andre Secter af større eller mindre Navnkundighed, hjæm-pede ivrigt om at faae den storst mulige Indflydelse over Menneskenes Sind, og saaledes indtog religios Uenighed det Sted, hvor inspireret Enighed forhen herskede. De hedenske Nationer stode heller ikke tilbage for Mogen i religiøse Stridigheder. Hedenståbet blev opblændet med sine store philosophiske Vanders Theorier, alt ellersom Enhver af dem opfattede og anskuede den romerste og græske Gudelære, hvilket frembragte mange Partier iblandt dem, og Lilhængerne af enhver Sect antog deres Stifters Kærefestninger. I politisk Henseende herskede der Fred paa Jorden; men i social og religios Henseende var der idel Uenighed og Forvirring, da Engelen kom og forlyndte den glade Tidende om Frelserens Fødsel, og de himmelfste Hærstærer istemmede i Thor: „Ore være Gud i det Høieste! og Fred væa Jorden, og i Menneskene en Welbehagelighed.“

Saaledes havde den mosaiske Huusholdning opsyldt sin Beslæmmelse. Den var blevet gammel og usrugtbar, og en anden — en kraftigere og mere omfattende — maatte indføres.

2) Den christne Huusholdning.

Gladen var stor hos dem, som med Taalmodighed havde ventet paa det for-øjette „Israels Haab;“ men ligesaa stor var Skuffelsen for dem, som — forblindede af denne Verdens Gud — oversaae Christi Fornedrelse, og som kun faae hen til hans herlige Tilkomstelse.

Christus blev født. Hans Forældre sandtes ikke blandt de Mægtige og Fremmme i Judea. En fattig Bonnermand formodedes at være hans Fader, og en Stald var hans første Bolig. De første tredive Åar af hans Liv syntes at være omtrent, som de Fleste af Adams

Slægt. Tidligt sikkede han Kundstab om sin Mission, og tiltog saavel i Viisdom som i Alder, indtil Johannes aabnede Veien for ham. Og da han vidste, at Tiden var kommen, da han skulle udføre sin Faders Hensigter, sogte han hen til Floden Jordans Bredder, og begyndte sin misisonsmægige Mission med at nedstige i Daa-bens Vand. Fuld af Viisdoms Aand, var hans første Bestrebelse at lægge Grundvolden for den Organisation, hvorpå hans Grundsatninger kunde blive stadsfæstede, hans Love udøvede, og hans Rige opbygget og regjerset. Tolb blev udvalgt og tildeelte Apostelskabet, eller Huldmagten til at opbygge Guds Rige; og efter som Verket stred frem, kaldede han Halvfjerdssindstyve til at hjælpe dem; senere hen kaldte han efter andre Halvfjerdssindstyve, hvilke udgjorde førfælste Qvorumer hver for sig.

Tre af de Tolb blev ved Forklarelæsen paa Bjerget valgt til Præsidentskabet, og til dem leverede Christus de Mogler, som han vidste, de behovede efter hans Vor-gang. Saalænge de omgikkes daglig med deres Herre og Mester, havde de ikke den Hellig-Aands overordentlige Gave, som de siden fik, fordi de i ham havde en Raadgiver, der altid var beredvillig og uselvbarlig; men efter hans Død og Himmel-fart, ventede de taalmodigt paa den Viisdom og Kraft, som var lovet dem fra det Høje. Ligesom Elisa behovede Elise Aand i dobbelt Maal, da han blev ladt alene, saaledes vovede ikke de Tolb, uagtet al den Kundstab og Erfaring, de havde vundet, at tage sat paa det store Verk, som var dem anbetroet, uden Bisstand af den forsjættede himmelske Gave. Den christne Hunsholdning var af en føregren Bestaffenhed. Den udinærkede sig fornemmeligen derved, at den gav Sindet Fred og Frihed; den lærte Menneskene Evangelietts frelsende Grundsatninger, der var saa væsentlige til den rette Udvilling af

Guds store Hensigter med sine Born. En saadan Uddeling var nødvendig, og tillige den eneste, som Verdens Tilstand dengang kunde taale. Den romerske Politik forbod Centralisation (eller Folkenes Sammen-dragning) og den Tids geographiske Kundstab tilintetgjorde ethvert Forsøg paa Indsamling til noget Sted udenfor det romerske Riges Grænser, og alle de Lidelser og Forsolgeler, som de Hellige var nedsatte til at taale, fordi de udsprede og forsvarede Friheds- og Saliggjørelsens Prin-ciper, vare uomstodelige Beviser paa, at et Kraftens og Mætsdighedens Rige ikke kunde dengang blive opreist og udstrække sit Herredomme overalt. Alle Propheterne saae deraf hen til en Tid, da Menneskernes Samfund skulle hvile paa en bedre Grund-vold, og de arbeidede utrætteligen paa at lægge Grundvolden for en saadan Sam-fundstilstand. Apostlerne bestrebte sig for paa en practisk Maade at vise de Hellige i Jerusalem Nødvendigheden af Enighed saavel i Interesser som i Grundsatninger. Men Selvklogstaben hos dem, som be-hændte sig til Christi Religion, samt deres bigottiske Landsmænds Forsolgelse, tilintetgjorte alle deres Bestrebeler, indtil denne Plan blev lagt tilside, og de indstrænkede sig til at forlynde om den saliggjørende Tro og at opreiße Menigheder til deres store Mesters Navn. En Ting, som var af stor Hjælp for Apostlerne, var, at Is-derne levede saa adsprede. Næsten i enhver Stad i det udstrakte Romerrige kunde man finde Mogle, som dyrkede Abrahams Gud, og blandt dem var der mange op-rigtige Sjæle, som med Frejd annanmede den glædelige Sandhed, at Messias var kommen, for at „saares for vore Overtræ-delser, og knuses for vore Misgjerninger.“ (Ez. 53, 5.) — for at „lægge et godt Budstab for de Sagtmødige, for at forbinde dem, der have et sonderbrudt Hjerte, for at udraabe for de Gangne Fri-

hed og for de Bundne Fængselets Op-ladelse," (Ej. 61. 1) — at han var kom-men som „Guds Lam," men ikke som „Guds Love," ei heller for at „regjere paa Bions Bjerg og i Jerusalem" eller for at „give sine Eldste Herlighed."

Foderues store Wildfarelse bestod i, at de oversaae Christi første Komme, og sammenblandede den med hans anden. Og Nutidens store Wildfarelse bestaaer i, at man sammenblander det Sidste-Dages Rige med Kirken, som i stykleviis organiseredes af Apostlerne Fordum.

Den mosaiske Hunsholdning bestod i ceremonielle Stikke, den christne Kirke bestod af mere udvilledede Principer, medens det Sidste-Dages Værk, forstieligt fra fra begge, dog indbefatter begge. Efterat Kirken var organiseret efter Christi Himmelssart, begyndte Præstedommet at ud-brede Sandhedens Grundsætninger. Hvor-somhelst der sandtes Nogen, som hørte til Foderne, blev Frelsens glade Budstab bragt; men da det blev forkastet af Abra-hams Sød, tilbedes det Hedningerne. Saavæl i Jordens stolte Stæder, som i de fredelige Landsbyer, i Nomis pragtsulde Paladser, som i Trællens usle Hytte, paa Bjergenes frie Toppe og i Fængslernes skumle Geller blev Evangeliets Sandheder forlyndt af de hellige Mænd, som med Utrættelighed vidnede om Guds Kraft og Kærlighed. Vidnesbyret, som de bare, ledsgaget af Guds Aand, og de ved sin Klarhed uimodstaelige Sandheder, som de præstede, rammide de menneskelige Sy-stemer ved Moden, indtil de hømmodige Philosopher, der saadt, at deres Theorier stode i Fare for at blive tilintetgjorte, vare glade ved at give noget efter for de him-meliske Grundsætninger; men de annam-mede dem med al deres philosophiske Stolt-hed og sagde at danne og forme dem saaledes, at de kunde stemme overeens med

de Mægtige Anstuelser, og ved denne for-dærvelige Fremfærd blev de ubærdige til at have Præstedommet og Alabenbaringens Gave, hvilke Forretigheder Gud fratoeg dem, og overlod Verden til i Aarhundre-der at folge sin egen forsængelige Ind-bildnings Maad. Sandhedens Principer, endskjont fordaævede og blandede med men-nestelige Tilsetninger, vedbleve dog for endeel blandt Menneskene, og bidroge til, at Nationerne, dem selv uafvidende, for-arbeidede og udvilledede Guds Hensigter, som Forberedelse for den største Uddeling eller Huusholdning af alle, hvilken skulle oprettes i de sidste Dage og grundlægge den Magt, hvori alle Uddelinger skulle forenes til et i Christo, og for hvilken alle Magter af jordisk Oprindelse skulle fortænges og blive, som om de ikke havde været.

Den christne Huusholdning virkede mere umiddelbart for det Sidste-Dages Værk, end nogen af de foregaaende, derved at den lagde Grundlaget for de Frihedsprin-ciper, som forsvaredes af de store Aander i enhver Tidsalder, og befordredes ved at optages i nogle af Nutidens Grundlove. Maaden, hvorpaa disse Principer blevе indførte, Kraften, som ledsgagede deres Ind-førelse og deres rodfæstede Indflydelse paa Menneskene, have bevirket det, som alle inspirerede Mænds Bestræbelser forgjæves vilde have forsøgt. Endskjont Præste-dommets Magt var borte, havde det dog esterladt Grundsætninger, hvorved Beien kunde beredes for Gjenoprettelsen af alle Ting, og for Præstedommets Tilbage-venden, for med Kraft at regjere over Jor-den evindeligen.

Vi ville i vort næste Nummer be-tragte Nationernes Forberedelse for Alaben-ningen af de sidste Dages store Huus-holdning.

(Fortsættes.)

Jesu Bjergprædiken.

(Fra „the Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 124.)

8) „Salige ere de, som side Forsolgelse for Netsværdigheds Skyld, thi Himmeriges Rige er deres.“ At forsøges for Netsværdigheds Skyld er at blive jaget, plæget, fortrykt og forærmet paa Grund af sin hellige Religion — at faae sit Navn og sin Charakteer ilde omtalt, og sin Frihed og Fred truet, fordi man besjender og esterlever retsfærdige Grundsætninger. Guds Hellige i disse sidste Dage have — ligesom de Hellige fordum — maattet taale ikke saa lidt Forsolgelse. De ere blevne drevne fra Sted til Sted, røvede og foruroligede paa mange Maader, formedelst de sande og retsfærdige Principer, som de have aannammet og bestrebt sig for at esterleve. Men desuagtet have de ingen Grund til at frygte; „thi Himmeriges Rige er deres.“ De ere i Riget; de udgjore Riget; Riget er deres, og ene og alene deres; thi Daniel siger med Hensyn til Guds Rige, at „den Allerhøiestes Hellige skulle besidde Riget;“ og efter: „Riget og Magten og Rigernes Storhed, som er under al Himmelten, skal gives den Allerhøiestes Hellige.“ Men endsjøndt de Hellige kunne vente Forsolgelse for Netsværdigheds Skyld, ere de ikke forpligtede til at føge den, eller at bevirkе den ved nogen upassende Opsørel, eller ved at rive ned paa Samfundets gode og nyttige Love, eller ved nogensomhelst forærmelig Adfærd paa deres Side. Dette vilde virke stadeligt, istedetsfor godt, og vilde opvelle Forsolgelse for Uretsfærdigheds Skyld. Et retsfærdigt Levnet er Alt, hvad Herren forlanger af sine Hellige, for at gjøre dem stikkede for sit Rige. Dersør siger Propheten Micha: „Han harer kundgjort Dig, o Menneske! hvad Gott er; og hvad krever Herren af

Dig, uden at gjøre Ret, og at else Mi-skundhed, og at vandre ydmygt for din Gud?“ (6, 8.)

9) „Salige ere I, naar man bespotter og forselger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld, og lyver det. Glæder og fryrder Eder, thi Eders Lon skal være megen i Himmelne; thi saa have de forfulgt Propheterne, som vare for Eder.“ At bespotte Guds Folk er at latterliggjøre og dadle dem, at kalde dem ved upassende og ringeagtende Navne, paa Grund af den hellige Religion, de besjender sig til. At forfolge dem er, som for bemærket, at jage og plage, undertrykke og forærme dem af samme Marsag. Og de, som bespotte og forfolge de Hellige, tale i Almindelighed „allehaande Ondt imod dem.“ Men naar de „lyve“ det for deres Herres og Mesters Skyld, og for de Grundsætningers Skyld, som han lært Menneskene, saa have de bespottede, forfulgte og besjede Hellige Intet at frygte, men have Marsag til at „glæde og fryde sig.“ Eftertrykket lægges paa Ordene „og lyver det.“ Dersom vi gjere Ondt, fortjene vi, at Ondt tales om os, og vi kunne vente det; men dersom „man taler allehaande Ondt“ om os og „lyver det,“ da ere vi balsignede af Herren, endsjøndt forbandede af vore Fjender, og en stor „Lon“ venter os i Fremtiden, hvis vi forblive trofaste indtil Enden. Propheterne i Oldtiden bleve forbandede paa samme Maade, og de, som træde i deres Fodsbor, kunne vente at erholde samme Skæbne, som dem. Da vor Frelser var paa Verden, talte han mange Bespottelser og Forsolger, og blev ilde omtalt overalt. Hans Disciples Navne blevle ogsaa for-

studte, som ondt for hans „Skyld;“ og dersom de Sidste-Dages Hellige gaae frem paa samme Maade, som de Hellige for-dum, maae ogsaa de lide som dem. Dog have de midt i deres Prøvelser stor Grund til at „glæde og fryde sig;“ thi „megen fulde deres Lon i Himlene“ vorde. En celestial Arvelod er deres — en Arv, som stjælker usorgeligt Rigtedom og evig-varende Glæde. En celestial Herlighed venter dem, en Herlighed, som aldrig for-gaaer. Bre, Ophoelle, Kroner, Uddo-
lighed og evige Liv udgjor deres „Lon i Himmelene,“ hvilket fuldelig vil erstatte dem for al den Forfolgesse, de have maattet lide i denne Verden for deres Religions og deres Mesters Skyld. Hvo, som er en Smule bekjendt med de Sidste-Dages Helliges Historie, kan negle, at de have „gjennemgaaet stor Trængsel,“ ere blevne bespottede, forfulgte, og at allehaande Ondt lognagtigen er blevne fortalt om dem. Alligevel glæde og fryde de sig ved Udsigten til den store Belønning, som venter dem i Fremtiden. Deres Prophet og Patriark ere blevne stjældigt myrdede; deres Huse ere blevne et Rov for Flammerne, deres Gods plyndret, deres florerende Marker og frugtbringende Haver ødelagte; de ere blevne drevne fra Stat til Stat, og have maattet flække om uden Fode og Hulstly paa de kolde, aabne Sletter? Og hvorfor? For Evangeliets Skyld, for deres

Religions Skyld — Jesu Christi rene, hellige Religion, for deres Tro paa, og Kjærlighed og Hengivenhed for den hellige og guddommelige Sag, som de have an-nammet. Og den samme Oppositions-aand, som rasede mod de Hellige og Guds Værk fra Kirkens Oprættelse i Fayette til dens Uddrivelse af Nauwoo, hersker endnu. Hylget med sine tusinde Tunger er ligesaal slittigt nu, som inogenensinde. Secteriske Prester udslynde fremdeles deres Bans-straaler fra Predikestolene; Skribenter sammenført fremdeles deres falske og gemene Historier, og Medacteurerne publisere dem; offentlige Talere af næsten ethvert Slags ophidse endnu deres Tilhørere med lognagtige Bestyldninger og Forven-delser af Sandheden; Partier, Foreninger og Pæbelhøbe vedblive at forfolge de Hellige, og synse af blodtørstig Hævn og Ondstab. Kort sagt, de Hellige i de sidste Dage ere ligesom Fortidens Hellige paa alle Sider omringede af Modstandere, som føge deres Undergang og Tilintetgjørelse. Men naglest alt dette have de Aarsag til at „glæde og fryde sig,“ naar de stue fremad og med Troens Øje se deres endelige Be-stemmelse, som et Folk betragtet, og deres Udsigter til Uddelighed og evigt Liv. Stor har hidindtil deres Trængsel været, og stor, ja uendelig stor, vil deres endelige Belønning vorde; dersom de udholde indtil Enden.

Hælbred.

(Fra „the Millennial Star.“)

Hælbred er een af de største Welsig-nelser, Mennesket kan nyde. Uden den vilde han være usikket til at opfylde sine Pligter, usikket for Samsundet og en sta-dig Byrde for Andre. Dette Spørgsmaal

opstaaer dersor: „Hvorledes kunne vi bedst bevare vor Hælbred, og som Følge deraf vort daglige Welbefindende?“

Gen Ting, som man altid maa sørge for at have, for at kunne nyde god Hæl-

bred, er frisk Luft. Det er Luften, vi indaande, som renser Blodet. Ligesom det er umuligt at vase vore Klæder rene i stidt Vand, ligesaa umuligt er det, at ureen Luft kan rense Blodet. Hvad er det da, som fornemmelig gør Luften ureen? Ligesom det stillestaende Vand er utsat for at fordærves og blive stinkende, saaledes er det ogsaa den stillestaende Lufts Bestaffenhed at blive ureen. En flydende Strom renser sig altid selv, og det samme er Tilfælde, naar Luften er i Bevægelse. Dersor bliver Luften i et tøt tillukket Værelse umindgaaelig usund, og bevirker ofte Tæring og andre Sygdomme, dersom man i længere Tid opholder sig i dem. Alle Bedøvelses-Kræmper skalde dersor tilborligt lustes. Man har beregnet, at en Mand af almindelig Størrelse gør hver Time et Ørehoved Luft udstillet til Indaanding og fortærer alle dens blodrensende Egenskaber. Heraf vil man kunne slutte, hvor stadeligt det er for Mennesket at opholde sig i qualme Værelser.

Dette er Noget, som fortjener de Heliges Opmarksomhed, dersom de sætte Priis paa Sundhed og Helbred. Propheten Brigham taler meget tydeligt om denne Gjenstand. Han siger, at de Hellige aldrig trives bedre, end naar de have tilstrækkelig Bevægelse i frisk Luft, og at de ere langt stærkere og rastere, naar de sove i deres Delte, end naar de sove i deres tætte Huse. Gode Huse ere naturligvis langt bekvemmere at være i, naar de blive tilstrækkeligt luftede, end Delte. Naar Personer, som ere vante til at arbeide i den frie Luft, blive nødte til en længere Tid at holde sig inde, kan man bemærke en synlig og paafaldende Forandring paa dem; de blive snart magre og blege, og saae et sygeligt Udseende. Det er sandt, at mange af de Hellige have saadan Beskæftigelse, at de nødes til at holde sig meget inde, men det vilde være særdeles gavnligt for

dem at tage den fornødne Bevægelse i den frie Natur.

Neenlighed er ogsaa Noget, som har væsentlig Indflydelse paa Helbrede. Det er velbekjendt og anerkjendt, at Bassning med koldt Vand er meget sundt og styrkende for Systemet. Menneskets Legeme er aldeles fuldt af Perer, hvilke ere saa fine, at selv ikke Spidsen af en Kammerdugsnål kan gjennemtrænge dem, og er det da ikke indlysende, at Legemet ofte burde tos, for at Sved og andre Udflusninger kunne have frit Løb fra den menneskelige Organisme? De, som ofte bade sig, have mange Fordele fremfor Andre. De sole sig ikke alene mere vederqvægede, men ere bedre i stand til at taale afvekslende Veirlig og Anstrengelse, og om Sommeren, naar Veiret er varmt, og Legemet er overvældet af Heden, ere astjsølende Bade styrkende og opfristende.

Meget er allerede tidligere blevet sagt om denne Gjenstand, og Mange have udentvivl nydt Godt af de givne Raad; men Erfaring og Jagtagelse lærer os imidlertid, at der gives Mange, som endnu ikke have tilhulde statteret de Kærdomme, som Herrens Ejendomme have givet dem i saa Henseende. Nogle synes at befinde sig meget vel, naar de ere omgivne af Snavs, hvis de blot have Klæder at trække paa, Noget at spise og en god Sild at varme sig ved. Nogle ville maaske af og til rense deres Værelser, eller idet mindste den Deel, som var meest utsat for at falde i Dinene paa en Besøgende, medens andre Dele af Huset, som de troe, Ingen vil komme til at see, aldeles forsommes. Hvor ofte ville ikke saadanne Personer udraabe: „Aa, lad Ingen komme ind i dette Værelse; det er saa frygtelig uordentligt!“ De gaae altid i Frygt for, at Nogen skalde komme ind og see deres Ureenlighed. Hvorfor vænne de sig da ikke til baade at holde sig selv og deres Boliger rene? Hvor ofte

hører man ikke En og Anden sige: „Brodre Den-og-Den kommer aldrig og seer til mig; hvad kan være Aarsag dertil?“ Aarsagen er undertiden den, at Brodrene godt vide, at hvor Ureenighed og Uorden herstær, vil Guds Land ikke være. Dersom saadanne Mennesker kunde kaste et Blik ind i de Saliges evige Boliger, og see deres skjonne, hvide Klædebon, og hvor reen deres Person er, og derefter betrakte

sig selv og deres Boliger, vilde det visse-ligen være nok til at fylde dem med Slam, og faae dem til at omvende sig fra Ureenighedens Synd; thi Synd er det visse-ligen at være stiden, naar der findes en saadan Overslodighed af Vand. Men desværre, de største og billigste Belsig-nelser blive ofte mindst slatterede og meest foragtede.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Det interesserer os at give vores nedenstaende Brev, oversat fra „New York Herald,“ angaaende Forholdene i Utah mellem de Fremmede og Indvaanerne. Vi have hele Tiden, medens Udestaaelerne med de Forenede Stater, eller rettere med dets lovovertredende Embedsmænd, varede, beundret, ikke alene President Brigham's og Kirkens Authoriteteters vise og maadeholdne Fremfaerd, men ogsaa det ganske Folks Taalmodighed, Udholdenhed og Lovlydighed. Den fra Unions-Rejeringen udsendte Armee maatte forblive liggende udenfor et halvt Aar, eller indtil Fred blev sluttet, og ingen Menneskeliv blev spildte. Naar Fredsvikaarene vare antagne, og Soldaterne marcherede ind som fredelige Medborgere, og de civile Embedsmænd indtraadte i deres Functioner, fandtes der Intet, hvorfor man kunde anklage Utahs Indvaanere, undtagen at de holde fast ved deres Religion, hvortil de efter den amerikanske Constitution have fuldkommen Ret.

Den nye Gouverneur fandt alle Ting i Orden, og det af deres Hjender mis-hjendede og belseide Folk har vundet den nye Gouverneurs Agtelse, og om der nu undertiden opstaarer nogle Uordener, saa er det netop Individer af Tropperne — de saakaldte Ordens Opretholdere og Forsvarere — eller det Tros og Pak, som ledsagede Armeen, der ere Ophavsmændene dertil. Saadanne usredommelige Personer søger, om muligt, at faae Anledning til at opvække Uroligheder, og kaste Slygge paa et fredeligt Folk. Hidindtil er dette mislykkes dem; og vi ere fuldkommen overbeviste om, at de Fremmede aldrig vilde faae nogen grundet Anledning til at afstekkomme noget Brud mellem de lovlige Authoriteter og Folket; endssjondt de mange Gange have forsøgt derpaa.

De Sidste-Dages Hellige elste Fred og god Samfundsorden; de taale ikke længe iblandt sig Spillere, Drankere, Slagsbrodre, Hoerkarle og slige Charakterer — Civilisationens Udstud — som nu have søgt at trænge sig ind iblandt dem, siden Troppernes Indmarsch; og om vi engang faae at høre, at Utahs Indvaanere søger at blive af med saadanue ubudne Gjester, saa vide vi, at det ikke steer for at gjøre Oprør imod Unions-Rejeringen; men fordi de elste Gud og hans Love mere end Menneskenes Daarligheder.

Vi formener, at Utahs Indvaanere, saavel som ethvert organiseret Samfund, har Ret til at overholde Guds Love, og dersom Nationerne havde tagget det i bestimelig Tid, vilde al Slags Fordærvelse, Synd og Glendighed ikke faae saadan Overhaand, som nu er Tilsædte.

Det sommer de Hellige at voge sig for Deelagtighed i Verdens Besmittelser, og vi slutter disse Bemærkninger med den Præminderlse og Formaning til vore Brødre og Søstre — unge og gamle: Anvender Sabbaten til Gudsdyrkelse, til Eders Opbyggelse i Troen, til Eders Bestyrkelse i det Gode, og misbrug ikke Søndagsaftenerne til letfindig Leg og Afspredelse — ligesom Verdens Born; men forsamler Eder hellere til Bon og opbyggelig Tale; troster og underviser hverandre med al Sagtmadighed og Taalmadighed, og lovpriser Herren med aandelige Sange. —

Conferencepræsidenterne bedes at hemørke paa Emigrationslisten hvem der ønske Blitsi bestilt.

Nyt fra Utah.

(Fra „New York Herald“).

Store Saltføststad den 20de Novbr. 1858.

Eftersom det er muligt, at vores Postbefordrere, stænmede af Vinterens Sne, snart turde tænke, at det er umuligt at beføre Posten over Bjergene, og dersor kunde falde paa at indstille samme, indtil en varmere Sol bortsmelter Forhindringen, om en tre eller fire Maaneder fra nu af, har jeg anset det for Viisdom at give Eder et fortsattet Indhold af de passerende Begivenheder, at I ikke alene kunne folge Begivenhedernes Gang, men ogsaa vorde satte i stand til at danne Eder et Begreb om Fremtiden.

Veiret er holdt, og Bjergene rundt omkring Staden ere bedækkede med nyfalden Sne. Indvaanernes Helbreds tilstand i Territoriet har i Almindelighed været god i en lang Tid, med Undtagelse af nogen Dienshygdom, der er bevirket ved Uregelmæssighed i Temperaturen, og som faa Familier have undgaet. Kirkens øverste Præsidentstab har nydt taalelig god Helbred; men Præsidenterne Young og Kimball være, paa Grund af Ildebefindende, forhindrede fra at bivaane den

halvaarlige Conference den 6te October. Jeg maa tilføie, at ved denne Conference vare alle præsiderende Authoriteter i Territoriet og Bisstopperne forsamlede, og vi node megen Velærelse af Præsident Wells. Som Forretningerne ikke blev tilende bragte, utsattes Conferencen til den 13de dennes; og paa den og den følgende Dag node vi stor Bederqvægelse, og frydede os i vor Saliggjorelses Gud. Det ganske Præsidentstab, de Tolv og Kirkens fornemste Embedsmænd var tilstede.

Forretningslivet.

Betydelig Beskæftigelse finder Sted i den østre Tempelgade med at bygge Forraadshuse og Magasiner. Haandværkere have været fuldt op emplioerede siden Hjemkomsten fra Syden. Foruden deres Beskæftigelse i Staden, have Mange haft betydeligt Arbeide i Leiren i Ceder Dalen, og derved fortjent Mæget af det skinnende Metal. I Virkeligheden har Troppernes Indrykken i Territoriet været til Gunst for Indvaanerne, thi det har forstøffet dem et

Marked for deres overslodige Produkter, og forsynet dem med flingende Mynt for deres Arbeide. Enhver synes at have „Grunkerne,” dg Guld er der mere overdigts af end Sølv. Vækre Summer ere blevne erholtde alene for Frugt, og vore Landmænd have faae god Betaling i Leiren for deres Halm, som forhen kun bruges til Gjødning. Enhver Artikel af Fourage og Levnetsmidler bliver solgt med Lethed for contante Penge; men Udsigten er temmelig mørk for en Forsyning af Fourage for Regjeringens Heste, Muuldyr og Kvæg til Vinteren. Vi kunne ikke affæsse Noget, og Armeen har visselegent Intet. Mange tusinde Kreaturer ere allerede omkomne siden Begyndelsen af denne Expedition; og der er Udsigt til, at den største Deel af Regjeringens Kreaturer vil omkomme i Lobet af Vinteren. Regjeringens Foraad af Kreaturer, udsendte fra Staterne, ere ankomne hid i en yndelig Tilstand, medens en stor Deel af Forsynings-Vognogene ligge i Bjergene paa denne Side Laramie med udmattede og utjenstdygtige Forspænd. Nyiligen ere i et Vogntog 85 Muuldyr omkomne i et Uveir. En stor Deel af dem, der ere paa Veien, ere nu saa medtagne, at det er ganske vist, at de ikke kunne komme gjennem Sneen, som er falden i denne Maaned. Der ere Hundrede af Frætgivne stedte i denne mislige Stilling paa Veien til denne Stad og Leiren. Regjeringen vil faae en stor Regning at dække en Dag. Havde vor Ansegnung om Undersøgelse angaaende Klagemaalene imod os blevne tagen til Folge, vilde uhøre Bekostninger blevne svarede, og de Forenede Staters Skatfammer vilde ikke være i dets nærværende udtømte Tilstand.

De Handlende i vor Stad have indført en Mengde Kjøbmandsgods, alligevel ere Priserne paa Colonial- og Manufak-

turvarer meget høje. Desvagtet ere Indvaanerne her godt klædte, og synes at være i bedre Omstændigheder, end I, Godtsfolk i Staterne, som høbe alle Ting I bruge, maaske vilde antage. Hjemmevirkede Klæder blive gjengse.

Bibliotheket og Netshandlingerne.

Sandhed har havt en herlig Triumph over Logn; og vor Ufylldighed er blevne beviist til Trods for nedrige Embedsmænds, Contrakterers og Skribleres dybtlagte Planer og slette Handlinger. En af de første Bligter, udført af Gouverneur Cumming — og ingen Embedsmand har været mere agtet af dette Folk, end han er for Nærværende — efter hans Ankomst hid, var at rapportere til Statssecretairen, at alle Netsprotocoller, Territoriets Bibliothek og offentlige Giandom, var i fuldkommen Orden, og havde ikke været staddede eller forstyrrede. Dette var en bestemt Gjendrivelse af den falsfe Anklage, der tilsyneladende foraarsagede Expeditionen til Utah. Vi folgte os tilfredse med hans Excellences Ekclæring, og forventede, at denne Logn, opspundne af vore Fjender, var begravet for stedse; men strax derpaa kom der Aviser fra Californien, siden fra New York, gjenoprippende Bestyldningerne og gjørende den Paastand, at Gouverneur Cumming var blevne skyldig i forsærlig Logn for at beskytte os, og at der ikke sandtes noget Bibliothek eller nogle Netsprotocoller i vor Stad. Deseret News optog fra California-Aviserne denne Bestyldning imod hans Excellence, for at vise Indvaanerne i Territoriet Charakteren af de Mand, der underrettede Verden om Utah-Anliggenderne, og for at give hans Excellence en Anledning til at vise os den Netsværdighed, vi fortjente. Han har gjort saa, og erhvervet sig mere

Budest iblandt dette Folk, end alle Bagonetter i de Forenede Stater nogensinde kunde have forstøffet ham.

Før at forebygge Muligheden af, at andre Embedsmænd ogsaa skulde blive bestrygte saaledes som Gouverneuren, blevé Hr. Henry Cabot af Firmact Radford, Cabot & Co., og Hr. Kirk Anderson, forhen Udgiver af „Missouri Republican“, begge vel kendte i Staterne, bestykkede til at foretage den uødvendige Undersøgelse, om hvilken de have publiseret en fuldstændig Beretning i Deseret News, der endte med: „Vi ere fuldkommen overbeviste om, at Angivelserne i hans Excellences, Gouverneur Cummings Rapport til Stats-secretairen ere fuldkommen rigtige, idet vi selv have efterfejet og undersøgt de omhandlede Boger og Protocoller. Dersom hans Excellences personlige eller embedsmæssige Sanddruhed paa nogen Maade er blevet draget i Tvivl i denne Sag, erklare vi det usorbeholdent som høiest uretsædigt, og bekrafftet det Modsatte.“

Bedfojet disse Herrers Erklæring er Bidnesbyrdet af Dommer Sinclair, Secretair Hartnett og Marshal Dotson, hvilke Herrer bevidne, at „de vare tilstede ved den ovennævnte Undersøgelse, og samstemme i den afgivne Erklæring.“ Dette er en Triumph, takket være Gud, der skulde bestjæmme vores Avindsmænd og Bagtalere, som have paasort os saa store Beværigheder og Tab.

Den nye Gouverneur.

Iblandt de Fremmede, som nu ere i dette Territorium, finde vi mange Mænd af yderst modsatte Meninger angaaende vores Rettigheder her som en Commune, og i Forhold til disse Meningers Forstjellighed, ere vores Rettigheder og Meninger respekterede. Gouverneur Cumming, som den høieste civile Embedsmænd, træter efter, at der maa tages tilbørligt Hensyn

til Indvaanernes Rettigheder, og at de snarere maae opmuntres, end affrækkes, til at gaae fremad i Udvikling og flittigen fortsætte de forstjellige Forretninger i Livet, der ere saa nødvendige til Folkets Velstand, Velfaerd og Lyksalighed. Ikke alene hans Pligtførelse, men ogsaa hans Eresførelse som administrativ Embedsmænd indgiver ham det Ønske, at Territoriet skal blomstre under hans Bestyrrelse; og dersom han i mindste Maade skulde blive hindret deri, eller forbuden Tilsfredsstillelsen af at iværksætte et saa værdigt Ønske formedes til en hæmmende og færdævelig Indflydelse af en Armee, med mange af dens Embedsmænd til at modarbeide hans Bestrebelser, vilde det være en Skændsel for Magten og Nationen, som understøtter det.

Bladet „Valley Tan“ og de Fremmede.

Dette Blad, der udgives af en Fremmed, lægger ikke noget Skjul paa sine fjendtlige Hensigter. Spektakel onses — Nettergange og hvad dertil hører; men alt dette maa udde af sig selv af Mangl paa Næring. Naar Ingen indlader sig i Strid, maa den snart opøre. Vore Medborgere kunne ikke fornærmes værre, end de ere blevne det i Fortiden; og som de ere vante dertil, kunne de udholde hvorugeget det end skulde være, og alligevel holde sig til vort antagne Valgsprog „Pas Dig selv.“ Da vi nu have faaet en saadan Avis iblandt os og mange Fremmede med det sædvanlige Folkestab af Druslenstab, Spil, Hoer, Mord, Slagsmaal, Vanhællighed, og alt det, som udmerker Civilisationen, saa skulle vi snart vorde stillet til at optages i Unionen som en selvstændig Stat. Nogle faa Aar til, og vi have Haab om at blive til Noget. Nationen burde være stolt af Forandringen. Hvorpåledes det end er, saa er Alt ret; og af det Onde vil det Gode udspinge. Mange

af de Hellige, som endnu ikke have været prøvede, ville vorde det; og Nogle, som kom her for at dyrke Gud, og tænkte, at de være af Abrahams Sæd, opdage, at de ere ikke fuldt saa israelitiske, som de troede, men give sig til at dyrke Mammon

for det legemlige Velbefindendes Skyld. Lykke til for os Alle! Godt og Ondt maa kæmpe Kampen ud; men det Rette vil til sidst seire.

En Aeldste i Utah.

Joseph Smiths Levnetslob.

April 1838.

(Fortsat fra Side 128.)

Den 13de April blevé følgende Klager fremførte mod David Whitmer for Høiraadet i Far West i det forsamlede Raad:

1) For ikke at have efterlevet Bisdomsordet.

2) For uchristelig Vandel, ved at have forsømt at bivaane Forsamlingerne, og for at have deeltaget i samt været besjælet af den samme Aand, som de Frasalbne.

3) For at have skrevet Breve til Frasalbne i Kirtland, til Skade for Guds Verk og Joseph Smith, juniors Charakter.

4) For at have forsømt sit Raads Pligter, og for at have trukket sig tilbage fra Kirken, medens han havde Mavn af at være Medlem af samme.

5) For at have undertegnet sig som Præsident for Christi Kirke i det fornermende Brev til Høiraadet, efterat han var blevet affaaren.

Efterat ovenstaende Klager var blevne op læste tilligemed et Brev, sendt til Præsidenten for nævnte Raad (hvorfra en Copie kan findes i Far West Protocollen A), ansaae Raadet Klagerne for sandfærbige, og David Whitmer betragtedes ikke længere som noget Medlem af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Samme Dag fremførtes tre Klager

mod Lyman E. Johnson, der op læstes tilligemed et Brev fra ham, som Svar paa det, der findes i Far West Protocollen A. Klagerne blevé beviste, og han blev affaaren af Kirken.

Medens Brodrene varé i Liverpool, streve de følgende:

Liverpool, Langfredag den
13de April 1838.

Hjære Brodre og Søstre i Preston!

Vi, saavel som den Hellig-Aand, ansee det for rigtigt at tilskrive Eder nogle Ord, som smerte os, og som tillige ville smerte Eder, naar de opfyldes iblandt Eder; dog skulle I til sidst have Glæde. Broder Webster (Thomas Webster) vil ikke vedblive at vandre efter Herrens Aand, men vil forlæste Sandheden og blive en Hjende af Guds Folk, og forraade de Hemmeligheder, som ere ham betroede, paa det en reisfærdig Dom kan blive fuldbyrdet paa ham, medmindre han hurtig omvender sig. Naar denne sorgelige Forudsigelse gaaer i Opsyldelse, skal dette Brev op læses for Menigheden, og det skal være en høitidelig Advarsel for Alle at tage sig iagt.

Farvel i Herren,
Heber C. Kimball.

Orson Hyde.

Ovenstaende Brev streves og forsegles i Overværelse af Præsidenterne Fiel-

ding og Richards, som havde reist til Liverpool, for at see Brødrerne afreise, og overleberedes af Brevstriverne til deres særdeles Omsorg, at Ingen skulle vide dets Indhold for Opsyldelsen fandt Sted. Hidindtil havde kun saa af de taabelige og vndstabsfulde Historier, som syldte Dagens Aviser og Flyvestrifter i Amerika, angaaende „Mormonerne,” (som de Hellige kaldes) fundet Vej til den engelste Presse; men kort efter Eldsterne Kimballs og Hydes Afreise fra Preston den 15de April, eller saa omtrent, publiserede en Mr. Livesey — en Methodistpræst, som tidligere havde tilbragt nogle Aar i Amerika, og sagt, at han Intet havde hørt om de Hellige samme steds — et lille Skrift, bestaaende af opdigte Breve, Apostat-Legne og Historier om „at kunne gaae paa Vandet,” som han havde fundet i gamle amerikanske Aviser, hvilke han havde samlet, medens han var i Amerika. Men han standsede selv Udbredelsen af sit Skrift ved i en offentlig Forsamling at anføre, at han tilfældigvis havde fundet Indholdet af sit Skrift i gamle Aviser i sin Kuffert, hvilket han ansaae for et Vink af Forsynet til at standse et saa vederstyggeligt Værk, som det, de Hellige arbeidede for; og ved i det samme Foredrag at sige, at han „onskede Folket vilde høbe hans Pamphleter, da det havde været meget bekosteligt for ham at faae dem udgivne.” Hans Tilhørere trak sig tilbage.

Jeg modtog følgende
Aabenbaring, given i Far West
den 17de April 1838.

„Sandelig, saa siger Herren, det er Viisdom for min Ejener David W. Patten, at han opgør alle sine Forretninger, saa snart han muligen kan, og faaer sine Varer afhændede, paa det han kan udføre en Mission for mig næste Voraar, i Forening med Andre, ja med de Tolv, ham selv iberegnet, for at vidne om mit Navn

og bære glade Tidender til hele Verden; thi sandelig, saa siger Herren, eftersom der findes Mogle iblandt Eder, som fornugte mit Navn, skulle Andre blive indsatte i deres Sted og erholde deres Embede. Amen.“

Tillige modtog jeg følgende
Aabenbaring, given til Brigham Young i Far West,
den 17de April 1838.

Sandelig, saa siger Herren, lad min Ejener Brigham Young begive sig til det Sted, han har høbt ved Mill Creek, og der sørge for sin Familie, indtil en bedre Øer aabner sig for ham til hans Families Underholdning, og indtil jeg besaler ham at gaae derfra, og lad ham ikke forlade sin Familie, førend de ere vel forsynede. Amen.“

Den 20. April affeilede Eldsterne Kimball og Hyde fra Liverpool med Skibet Garrick.

Jeg modtog følgende

Aabenbaring, given i Far West den 26de April 1838, tilhændegivende Guds Billie med Hensyn til Bebyggelsen af dette Sted og Opførelsen af Herrens Huus osv.

„Sandelig, saa siger Herren til Dig, min Ejener Joseph Smith, jun., og ogsaa til min Ejener Sidney Rigdon, og ogsaa til min Ejener Hyrum Smith, og dine Raadgivere, som ere, eller skulle blive bestillede herefter, og ogsaa til min Ejener, Edward Partridge, og hans Raadgivere, og ogsaa til mine trofaste Ejener, som ere af Hoiraadet i min Kirke i Zion (thi saaledes skal den bencønes), og til alle Eldster og Medlemmer af min Kirke, som er Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som ere adsprede overalt i hele Verden; thi saaledes skal min Kirke kaldes i de sidste Dage, nemlig: „Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.“ Sandelig, jeg siger Eder alle, staa op og stin, at Eders Lys kan vorde et Banner for Nationerne, og at Indsamlingen til Zions

Land og dens Staver kan være som et Værn og Tiflugssted for Stormen, og for Breden, naar den skal udøses ublandet over hele Jorden.

Lad Staden Far West være et helligt og indviet Sted for mig, og den skal kaldes den Helligste; thi Jorden, paa hvilken Du staer, er hellig. Derfor befaler jeg Dig at bygge et Huus til mig for Indsamlingen af mine Hellige, for at de kunne dyrke mig; og lad der blive en Begyndelse paa dette Værk, en Rydning af Grunden, og et Forberedelsesarbeide i den anstundende Sommer; og lad Begyndelsen skee forstkomende 4de Juli, og lad mit Folk fra den Tid af arbeide flittigt paa Opsætningen af et Huus til mit Navn; og lad dem om et Aar fra denne Dag begynde at lægge Grundvolden til mit Huus; og lad dem fra den Dag af arbeide flittigt, indtil det bliver fuldfort, fra Grundstenen indtil Tøppen, indtil der ikke findes Noget, som ei er fuldfort.

Sandelig siger jeg Dig, lad ikke min Ejener Joseph, ei heller min Ejener Sidney, ei heller min Ejener Hyrum komme i Gjeld ved at bygge et Huus til mit Navn; men lad dem bygge et Huus til mit Navn efter det Monstret, som jeg vil vise dem. Og dersom mine Hellige ikke bygge det efter det Monstret, som jeg vil vise deres Præsidentstab, vil jeg ikke antage det; men dersom de bygge det efter det Monstret, som jeg vil vise deres Præsidentstab, som er Joseph Smith og hans Raadgivere, da vil jeg modtage det af mit Folks Hænder. Og atter, sandelig siger jeg Eder, det er min Billie, at Staden Far West hurtigt skal opbygges ved Indsamlingen af mine Hellige, og ogsaa at andre Steder skulle blive valgte til Staver i Egnene rundt omkring, dersom det bliver tilhændegivet min Ejener Joseph fra Tid til Tid; thi see, jeg vil være med ham, og jeg vil hellige ham for Folket;

thi til ham har jeg givet Noglerne til dette Nige og til denne Betjening. Amen."

Far West den 26de April. Lærerne voterede, at de ikke vilde have Samfund med noget Medlem af Qvorumet, der ikke vilde billegge sine Udestaaelser i Kirken, og vise sig selv værdig i alle Ting, og at de ikke vilde have Samfund med noget Medlem af Qvorumet, som vilde tage ulovlige Menter.

Den 27de April. Denne Dag har jeg fornemmelig tilbragt med at skrive en Historie om denne Kirke fra dens Tilblivelses forste Periode indtil Dags Dato.

Loverdagen den 28de April 1838. Morgen tilbragte Præsidenterne Joseph Smith, jun. og S. Rigdon i Raadet, ifolge Indbydelse. Raadets Forretning bestod i en appelleret Sag fra en Green af Kirken set ved Gonyms Mølle. Jackson var Actor (Anklager), og Aaron Lyon Defensor (Forsvarer). Thomas B. Marsh og David W. Patten præsiderede.

Bed at kalde Raadet til Orden, viste det sig, at nogle Pladse var ubesatte, hvilke Raadet begyndte at fylde; men da der ikke var Mange nok tilstede, som var tilskedde for de vacante Pladse, blev Præsidenterne Smith og Rigdon paa det Indstændigste anmeldede om at handle som Raadgivere, eller som Præsidenter, og da lade de virkelige Præsidenter handle som Raadgivere, osv.

De modtog det første Tilbud, og Præsident Smith blev valgt til at handle paa Forsvarsiden, og til at tale i Sagen tilligemed George W. Harris.

Præsident Rigdon valgtes til at tale paa Anklagesiden, tilligemed George M. Hinle.

Efter nogle droftende Taler om hvorvidt det skulle tillades Bidner at vidne mod A. Lyon, eller om han skulle have det Privilegium at bekjende sine Synder, blev det bestemt, at Bidner skulle antages,

tilligemed det strevne Bidnesbyrd af oven-
nærvænte Jacksons Hustru.

Hvad denne Mand, Lyon, angaaer,
saa er det et velbejændt Factum uden
Modsigelse, at han har været i Overtræ-
delse lige siden han først kom til Kirtland,
hvilket er en fire eller fem Aar siden, efter
hvad der oplystes af forstjellige troværdige
Bidner paa denne Dag.

Bidnerne imod Lyon varer Sarah
Jackson, Klageren Jacksons Kone, en Bro-
der Burt, Br. Moundy, John P. Barnard,
Br. Thomas Gwynon, samt Br.
Benjamin og Actor i Sagen, hvis Bid-
nesbyrd var, at engang forrige Aar sendte
Actor sin Kone fra Alton i Illinois til
denne Stat, da han ikke selv kunde komme
dengang. Som Folge deraf reiste Mrs.
Jackson, og bosatte sig først i ovennævnte
Green. Denne Mand, Lyon, havde ogsaa
opstaet sin Bopal i denne Green, og var
bleven dens præsiderende Hoiprest, og havde

bundet stor Indflydelse i og over samme.
Det viste sig ogsaa, at denne Mand havde
store Besiddelser, og hvis man kan domme
efter Bidnesbyrdene, givne idag, har han
ijsinde at beholde dem, hvor trængende de
Hellige end monne være. Ligeledes viste
det sig, at denne Mand ønskede at faae en
Hustru (hvis Handlinger udtale en Mands
Ønske); foligelig anvendte han sin Snild-
hed paa at forstaffe sig een. Han be-
gyndte (som man sagde) med at faae
Aabenbaringer fra Gud om, at han skulle
ægte Mrs. Jackson, eller at hun var den
Quinde, der skulle blive hans Kone; og
det lod til, at disse Aabenbaringer hyppigt
gjentoges for ham, og strax meddelettes
Mrs. Jackson. Den gamle Mand havde
imidlertid Skarpsindighed nok til at kunne
indsee, at dersom han ikke tog sin præste-
lige Myndighed til Hjælp i Udførelsen af
sin Hensigt, vilde hans Forsøg mislykkes.

(Fortsættes.)

„Det er ikke, hvad vi spise, men hvad vi fordoie, som gør os sede; det er ikke,
hvad vi forthjene, men hvad vi spare, som gør os rige; det er ikke, hvad vi læse,
men hvad vi erindre, som gør os vise. Alt dette er simpelt, men det er værdt
at erindre.“

Indbetalte Bogpenge.

	Nd.	Mf.	St.
S. Gudmundsen, Norge	110	"	"
O. Nilsson, Norrköping	26	"	"
P. C. Nonnow, Fyen	8 2	"	"
A. P. Tran, København	8 3	"	"
J. C. Klingbeck, Aalborg	48	"	"
Summa		200 5	"

Blanding.

Keiseren af Rusland vedbliver fremdeles at give Beviser paa, at hans Hensigt og Ønske er at forbedre sit Folks Tilstand, og har dersor indrømmet dem flere Privilegier. — Der indløber næsten daglig Efterretning om Ødelæggelser og Strandinger, som Stormen i Ugen mellem den 9de og 15de Januar har afstedkommert. Døgsaa her i Landet har den anrettet Skade; blandt Andet omfnyder et Rostald i Nærheden af Frederikshavn i Jylland, hvorved 100 Kreaturer deels dræbtes, deels lemlastedes. — Natten mellem den 23. og 24. Decbr. kom Udvandrerstivet „Isaac Wright,“ beliggende i Liverpool Havn, i Brand, og kun i største Hast lykkedes det Passagererne at blive reddede, medens alt deres Reisegods tilsigemed Skib og Ladning blev et Nov for Luerne. Passagererne blevne næste Dag besordrede med et andet Skib. — Amerika: Paa Jamaica har et Fordstjælv fundet Sted. — Paa Domingo er der udbrudt en Revolution. — Den 3die Januar gik Dampstivet „Martha Jewell“ op i Flammer i Cairo Havn. — Den 4de Januar sandt paa Ohio Floden et Sammensted Sted mellem Dampstibene „Iowa“ og „Madison,“ hvorved sidstnævnte sieblækkelig sank. Initet Menneskeliv gik tabt. — Dampstivet „Metropolis“ fra Pittsburg til New Orleans sank paa Ohio Floden den 27de Decbr. Passagererne reddedes. — I Valparaiso udbrød den 13de Novbr. en Ildebrand, som lagde en Trediedeel af Staden i Aske. Sladen anslaaes til 8 Millioner Rd. — Et stærkt Fordstjælv sandt Sted i Californien den 26de Decbr., ledsgaget af Storm og Frost. — Der er stor Bevægelse i San Joaquin i Californien paa Grund af Opdagelsen af Diamanter, Kubiner og Opaler. — En ny Guldaare er opdaget i San Franciscos Forstæder. — Minerne i det sydlige Oregon give et riigt Udbytte, og nye Opdagelser finde Sted. — Mohave Navajo og Pit-River Indianerne ere i Oprør, og meget fjendtlige. — Telegraph-forbindelsen mellem Utah og San Francisco er nu fuldendt.

Indhold.

Side.		Side.	
Den mosaiske, den christne og de sidste		Nedaktionens Bemærkninger	136.
Dages Huusholdning	129.	Nyt fra Utah	137.
Iesu Biergyrcedilen (fortsat)	133.	Joseph Smiths Levneislob (fortsat) .	140.
Helbred	134.	Blanding	144.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzengade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoarer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. G. Bording.